В убранні вісниці, яка багата
На розум, поспішай, моя баладо,
До пані гарної — і як нерадо
Живу я, розкажи їй, о крилата.

Скажи: для мене радістю всією
Була її приява янголина;
Вінок бажань тоді ці очі мали.
Але тепер, в терпкій розлуці з нею,
Отьмарює їх острах і кончина,
Гірляндами страждання їх опали.
Куди, нещасний, погляд свій зів'ялий
Скерую, щоб його обвеселити?
Потіх від неї виблагай мені ти,
Без них — умру я. О, спіши, крилата!